

Nemokėkime už jų krizę!

Gegužės 1-osios komunikatas

Šių metų gegužės 1-oji nusipelnė būti švenčiama kitaip nei įprasta. Galime pamiršti praeitų metų gegužės 1-osios spektaklį prie Seimo su gėlėmis, balionėliais ir liaudiška muzika. Jį pakeitė per visą šalį nuvilnijusi protestų banga. Ši banga įrodė, kad socialiai atskirta, apiplėšta, diskriminuojama mūsų dirbančiųjų klasė sugeba priešintis socialinei neteisybei, kovoti už teisę į orų gyvenimą. Pikti mūsų šalies dirbantieji ir bedarbiai dėl teisių sau kovojo drastiškais priemonėmis – tam, kad būtų pakeisti žmonėms nenaudingi įstatymai, prireikė net fizinių susidūrimų su valdžios tvarką palaikančiomis jėgomis.

Prognozės šiemet liūdnos. Jau metus visą pasaulį krečia ekonominė krizė, kurią sukėlė beatodairiškas kapitalistinis pelno siekis. Pasinaudoję savo pačių sukelta finansine ir ekonomine krize, pasaulio valdantieji užmetė ją ant mūsų, viso pasaulio dirbančiųjų, pečių, egoistiškai saugodami savąsias gėrybes. Darbdaviai teisinosi krize mažindami mūsų atlyginimus, teisėtai ar neteisėtai atleidinėdami mus iš darbų. Bankai iš paskutiniųjų bando pasinaudoti aukštojo mokslo reforma ir paversti studentus priklausomais nuo jų teikiamų paskolų. Akcizai žiniasklaidai, kultūrai, taupymas žmonių pragyvenimo sąskaita, krizės metu vykdomas neoliberalus aukštojo mokslo reformos projektas – tokiais sprendimais valdžia pademonstravo, kad dirba ne

paprastiems žmonėms, o darbdaviams ir bankininkams. Jie mano, kad už jų sukeltą krizę turime sumokėti mes.

Po sausio 16-osios sukilimo, kai išdrįsime parodyti valdžiai, kad galime kovoti už savo interesus, valstybė nuo mūsų gynėsi ne tik taisydama tai, ką sugriovė savo rankomis, bet ir išvesdama į gatves prievartos struktūras. Buvo draudžiami mitingai, profsąjungų aktyvistai buvo tampomi po teismus, saugumiečiai varstė nekaltų žmonių duris. Situacija pradėjo priminti gerai mums pažįstamą Rytų šalį. Kaltės pojūčiu ir užgniauztu pykčiu pasinaudojo pradėję kelti galvas neonaciai. Tai liudija apie valdžios laiminamą reakcijos bangą šalyje, ir visuomenė tam turi priešintis.

Valdančiųjų ir kapitalistų veiksmai įrodo – socialinio dialogo nebus, jie nesikalba su mumis, mes nesikalbėsime su jais. Lietuvos anarchistai ne tik solidarai jungiasi prie darbo žmonių akcijų, bet ir kviečia juos prisidėti prie bendros veiklos. Anarchistinis „Studentų pasipriešinimo“ judėjimas rengė radikliais protesto akcijas prieš aukštojo mokslo apmokestinimą. Per metus susikūręs Laisvojo universiteto (LUNI) tinklas jau jungia ne tik didžiuosius Lietuvos miestus, bet ir miestelius. Čia jūs galite ne tik studijuoti ir laisvai dalintis savo idėjomis, bet taip pat kurti naujas vizijas ir strategijas, prisidėti prie tiesioginės demokratijos kūrimosi. Jau išėjo du radiklios kairiosios minties žurnalo „Juodraštis“ numeriai, kur galite rasti daug informacijos apie socialines kovas visame pasaulyje. Planuojame kurti „Juodąjį darbdavių sąrašą“, kuriame viešinsime informaciją apie socialiai neatsakingų įmones ir jų „juodus“ darbelius.

Manome, kad prieš krizę turime kovoti ne tardamiesi su valdžia, ne įsiliedami į jos biurokratinį aparatą, bet solidarai palaikydami vieni kitų interesus, plėtodami nuo valdžios ir kapitalo nepriklausomus socialinės kovos ir savišvietos tinklus, nepriklausomas profsąjungas. Taip pat skatiname nesankcionuotas akcijas ir streikus. Jei jie mums nemoka – paprasčiausiai jiems nedirbkime! Būtent tokios akcijos, o ne biurokratiniai bandymai užglaistyti konfliktus, lemia mūsų pergalės. Užuoat pasidavę populistinei valdžios rinkimų propagandai, kurkime radikalią savo politiką. Šiandien mūsų likimą gali lemti tik tiesioginiai mūsų veiksmai. Kovokime už save ir už pasaulį, kuris būtų vertas mūsų! Nemokėkime už jų krizę, nepasiduokime jų peršamoms iliuzijoms, kurkime savo ateitį patys!

Kaip prasidėjo gegužės 1-oji. Heimarketo įvykiai

1886-ųjų gegužės 1-ąją JAV darbo federacija paskelbė istorinį sprendimą – nuo šios dienos darbo diena turi trukti aštuonias valandas. Šis sprendimas – darbininkų kovos, jų streikų rezultatas. Dėl trumpesnės darbo dienos kovojo tūkstančiai žmonių – talentingų ir netalentingų, juodųjų ir baltųjų, vyrų ir moterų, vietinių ir imigrantų. Vien Čikagoje streikavo 400,000 žmonių. Šio miesto laikraštis rašė: „iš aukštų fabrikų ir malūnų kaminų nerūko dūmai, miestas atrodė kaip šabo diena“. Čikaga buvo pagrindinis streiko agitacijos centras, čia kartu su socialistais dirbo ir didelis būrys anarchistų.

Streikuojant fabrikų ir profsąjungų atstovams mitinge kalbėjo garsus vokiečių kilmės anarchistas Augustas Spiesas, raginęs darbininkus būti vieningais, nepasiduoti bosams. Tuo tarpu dalis streiklaužių nusprendė palikti streikuojančią kuliamųjų mašinų gamyklą, bet streikuotojai privertė streiklaužius grįžti į fabriką. Staiga atvykęs policijos dalinys pradėjo atakuoti minią lazdomis ir revolveriais, nužudydami vieną žmogų. Tuomet Spiesas ir dar du aktyvūs profsąjungų anarchistai sukvietė žmones į mitingą prieš policijos prievartą Heimarketo aikštėje.

Mitingas buvo taikus, tačiau, lyjant lietui ir daugumai žmonių jau išsiskirsčius, minioje pasirodė policininkai, o jų vadas liepė žmonėms staigiai išsiskirstyti. Vienas mitingo rengėjų protestavo,

argumentuodamas tuo, jog žmonės taikūs. Ir tuo metu į policijos pusę buvo mesta bomba, užmušdama vieną, mirtinai sužeisdama šešis žmones. Policija paleido ugnį į susirinkusius. Kiek buvo sužeistų ar žuvusių, nežinoma.

Čikagoje kilo teroro banga. Spaudos puslapiuose ir iš sakyklų buvo šaukiamasi keršto, sakoma, kad sproginas – socialistų ir anarchistų darbas. Buvo vykdomi reidai susirinkimų salėse, spaustuvėse ir žmonių būstuose. Policija sulaikė visus socialistus ir anarchistus. „Pirmiau reidai, teisingumas vėliau“, kalbėjo miesto įgaliotinis.

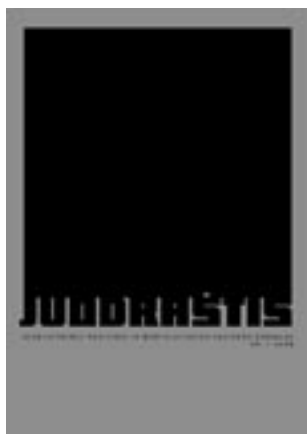
Teisme vyko teisėjų surežisuotas spektaklis, jame kaltintojai nepateikė jokių įrodymų, kad bombą metė anarchistai ar socialistai. Septyni žmonės, iš kurių tik trys dalyvavo Heimarketo riaušėse, buvo nuteisti myriop,

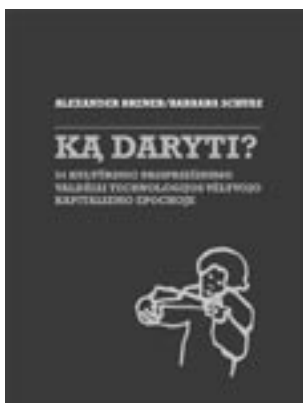
vėliau trims iš jų baismė buvo „sušvelninta“ – skirta kalėti iki gyvos galvos. Vienas iš nuteistųjų pasikorė kalėjimo kameroje. Likusieji, tarp kurių buvo ir Augustas Spiesas, į kartuves žengė giedodami Internacionala.

Kas iš tikrųjų metė bombą, niekada niekas nesužinojo. Buvo manoma, kad tai padarė plieno kompanijos bosui dirbęs policijos agentas, kurio pagalba valdžia stengėsi diskredituoti aštuonių valandų darbo judėjimą. Augustas Spiesas po mirties nuosprendžio kalbėjo: „Jei manote, kad pakardami mus galite užgesinti darbo žmonių judėjimą... judėjimą, iš kurio pagalbos tikisi milijonai pažemintųjų, skurstančių ir kenčiančių nepriteklius – jei tokia jūsų nuomone, karkite mus! Užminsitė ant žarijos, bet už jūsų ir priešais jus degs liepsna. Tai – požeminė ugnis. Jūs jos neužgesinsitė.“

Heimarketo įvykiai mus įkvepia kurti nepriklausomą darbininkų klasės politiką. Ne – bendradarbiavimui su valdžia ir darbdaviais, siauram požiūriui. Taip – tikram solidarumui su kovojančiais bičiuliais, Revoliucinė politika – tai politika, galinti mus nuvesti į tikrą socializmą, kur laisvė nepripažįsta kitokių ribų, nei kito laisvės ribojimas. Socializmas – tai demokratija, kurioje nėra valdytojų, kur kiekvienas gali spręsti už save, kiekvienas turi savo galimybę pasisakyti. Taip gimtų visuomenė, kurioje gamyba atitiktų mūsų poreikius, o nekrautų pelno privilegijuotai mažumai. Gimtų anarchistinė visuomenė.

Juodraščių Nr. 1,
2008 liepa

Alexander Brener, Barbara
Schurz „Ką daryti? 54
kultūrinio pasipriešinimo
valdžiai technologijos
vėlyvojo kapitalizmo
epochoje“ (2008)

Juodraščių Nr. 2,
2009 balandis

„Juodraščio“ leidinius platina:

Vilniuje: Rūdininkų knygynas, Rūdininkų g. 20, tel. (5) 2610266.

Knygynas EUREKA, netoli Katedros, S. Daukanto a. 2 / Universiteto g. 10, tel. (5) 2629146.

Klaipėdoje: Darius, tel. 8 615 49470; **Šiauliuose:** Kristina, tel. 8 682 11690

Panevėžyje: Vilma, tel. 8 658 30692; **Alytuje:** Mantas, tel. 8 678 07884